

Rush bjöd till fest

Rush

Globen, Stockholm, 29/9 - 2004

SJUNGER MAN som om man har svårt en ballong med helium är det klart att man måste ha humor och självdistans.

Det har Rushs sångare och basist Geddy Lee i mängder. När andra musiker travar högtalare och förstärkare på scenen har han i stället två tvättmaskiner och en varuautomat. Lee har till och med satt en mikrofon framför dem för att skoja till det lite extra. Filmen innan bandet ska gå på scenen är också hysteriskt kul. Jerry Stiller (George Costanzas pappa från tv-serien "Seinfeld") får tjata upp dem på scenen och när bandet väl börjat lira så headbangar han friskt.

Infriade förväntningarna

Under de drygt tre och en halv timme som konserten varar, inklusive paus, bjuder Rush verkligen på ett tvärsnitt från sin trettio år långa karriär. Vi får höra tidiga låtar som "Working man", klassiker som "Tom Sawyer" och nya livefavoriter som "Roll the bones" i en salig blandning.

Salig är också ett ord som går igen hos den större delen av publiken. Före konserten kunde man formligen ta på förväntningarna som hängde i luften. Självklart infriades de. Konstigt vore det väl annars.

Alex Lifeson (gitarr), Neil Peart (bakom ett jättelikt snurrande trumset) och Geddy Lee är en väl samman-fogad enhet som vet hur man bjuder in publiken till fest. Det låter bra och ser grymt bra ut. Den som har satt ljuset borde få något slags pris. Så här snyggt var det länge sedan det var på Globen. Bakom bandet finns en jättelik filmduk som bjuder på allsköns godis i form av animerade filmer, ljusspel och närbilder på medlem-marna. Dessutom skär knivskarpa gröna laserstrålar genom luften och bildar fantasieggande mönster.

Extra kul är att bandet bjuder på låtar från senaste coverplattan "Feedback". Vi får Yardbyrds underbara "Heart full of soul" i en härligt avskalad version, medan Eddie Cochrans "Summertime blues" får finna sig i att bli brutaliserad.

Sitter som gjutna

Rush drar självklart en ganska grabbig och musiknördig publik. Men jag räknar ändå in drygt tjugo tjejer på min sektion och det överraskar mig. I min enfald trodde jag att Rush bara intresserade hårdrocksmusiker med Pink Floydkomplex. Så fel jag hade. En mängd kända musiker skymtar också i publiken - företrädesvis trummisar som spanar in Neil Pearts trum-set och kollar hur synkoperna sitter.

De sitter som gjutna.